

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λουβέν διηγήθη ὅτι τὴν προτεραίαν εἶχε μεταβῆ παρὰ τῇ Μαριέττᾳ ἀναγγέλλων αὐτῇ ὅτι εἶχεν ἤδη κανονίσει πᾶσας τὰς ὑποθέσεις του καὶ ἦν ἑτοιμος νὰ νυμφευθῇ αὐτήν. Ἡ ταλαίπωρος κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν της, καὶ μικροῦ δεῖν ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μνηστήρος της.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, τὴν ἐφίλησα, δὲν τὸ κρύβω... Μὰ ἐκείνη δὲν εἶχε ἑτοιμα τὰ χαρτιά της διὰ τὸν γάμον. «Αἶ, λοιπόν, τῆς εἶπα, μὴνυσε νὰ σοῦ τὰ στείλουν ἢ καλλιτέρα πηγαινέ μόνη σου νὰ τὰ πάρῃς». Στὴν ἀρχὴ ἐδίσταζε, ἀλλ' ἄφ' οὗ ἐγὼ ἐπέμεινα, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, σήμερον ἄμα ἔλθῃ ὁ Σουσσά. Θὰ τοῦ ἔλεγε πῶς θὰ φύγῃ, θὰ ἐπήγαινε ἀμέσως εἰς Πυτῶ νὰ χαιρετίσῃ τὴν κυρίαν Σουσσά καὶ τὴν κόρη της, καὶ τὸ βράδυ θὰ ἔφρευε διὰ τὴν Νορμανδία μὲ τὸν σιδηρόδρομο τοῦ Ρουέν...

— Ἀνεχώρησε ;...

— Πιθανόν. Εἶδα ἀπόψε ἓνα ἀμᾶξι ποῦ ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ μέγαρον μὲ μιὰ βαλίττᾳ κοντὰ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην· εἰς τὸ παράθυρο τοῦ μπαλκονίου δὲν εἶδα καθόλου φῶς. Τώρα, αὐτὴ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ἂν δὲν περάσουν τέσσαρες ἢ πέντε ἡμέραις καὶ ἐμεῖς θὰ κάμουμε τὴ δουλειά μας.

— Ἀλλὰ ποῖος θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ μέγαρον;

— Εὐκολώτατον, εἶπεν ὁ Λουβέν! Θὰ σπρώξουμε τὸ παράθυρον καὶ θ' ἀνοίξῃ μόνο του... διότι δὲν εἶνε κλεισμένο... Ἐφρόντισα δι' ὅλα, ἡσύχασε! Χθές, ἐνῶ ὠμιλοῦσαμεν, ἐπλησίασα εἰς τὸ παράθυρον καὶ μὲ τὴν μικρὰ αὐτὴ τσιμπίδα... κράκ! ἐτράβηξα τὸ σύρτη. Ἡ Μαριέττα μὲ ἠρώτησε ἂν ἔσχισα τὸ παλτό μου. Τῆς εἶπα ὅχι, καὶ ὅτι μόνον ἡ καρδιά μου σχίζεται μὲ τὴν ιδέα πῶς θὰ χωρισθοῦμε διὰ ἡμέρας...

Αἶφνης ἐσταμάτησε βλέπων τὸν Λαυρέντιον σύννου.

— Μὰ καὶ ἔχεις, Σίμων, τί συμβαίνει ;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· αἶ, λοιπόν, ἄκουσε.

Ὁ Λουβέν ἀνέμενεν ἐναγωνίως.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, ὅλα αὐτὰ εἶνε λαμπρὰ πράγματα καὶ ἡ ἐπιχειρήσις ἐπικερδής... τριακόσιαι χιλιάδες φράγκων... καὶ ὅλα ἑτοιμα.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν, ἀγαπητὲ Λουβέν, λυποῦμαι ὅτι σοὶ τὸ λέγω, ἀλλὰ δὲν θὰ κινηθῶ!

Ὁ Λουβέν ἀνεσκήρτησεν ἐκπλαγείς.

— Δὲν θὰ κινηθῇς!... Διὰ τί;... Τί τρέχει ;

— Διότι τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ βάλῃ τὸ χέρι εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ Σουσσά θὰ μὲ συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία.

— Ἡ ἀστυνομία! Καλὲ ὄνειρεύεσαι; Τί νομίζεις λοιπόν ;

— Νομίζω ὅτι εἶσαι κατάσκοπος, καλὲ μου φίλε, καὶ θέλεις νὰ μὲ ρίψῃς εἰς παγίδα. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι δὲν θὰ πέσω.

— ὦ, ἀγαπητὲ Σίμων, φίλε μου! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν, τί ιδέα σοῦ ἦλθε ;

— Ἡ αὐτὴ ιδέα, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὸν Δακολάρ, ὁ ὁποῖος σὲ γνωρίζει καὶ σὲ ἐκτιμᾷ πολὺ. Εἶνε ἀληθές, καὶ ἡ ὅχι, ὅτι κατεσκόπεισες καὶ ἐπρόδωσες τοὺς συντρόφους σου εἰς τὸ κᾶτεργον καὶ εἰς τὰς φυλακάς ;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν σοὶ ἀνέθεσαν τὴν ἐντολὴν νὰ μοὶ ἀποσπάσῃς ὁμολογίαν ;

— Βέβαια· αὐτὸ σοῦ τὸ εἶπα ἀμέσως.

— Καὶ ἂν τώρα μὲ δολιεύεσαι; ἂν ζητῇς νὰ μὲ παραδώσῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ;

Ὁ Λουβέν ἀπελπισ ἀφῆκε τοὺς βραχιόνάς του νὰ πέσωσιν.

— Ἄν ἔχῃς, εἶπε, τέτοιες ιδέαις, ἐτελείωσε, δὲν θὰ κάμουμε τίποτε... Μὰ, ἔλα στὸ νοῦ σου, σὲ παρακαλῶ. Ἄν ἤθελα νὰ σὲ προδώσω, θὰ τὸ εἶχα κάμωμένο. Ὅσα μοῦ εἶπες εἶνε ἀρκετὰ νὰ σὲ στείλουν εἰς τὸ φρέσκο. Καὶ ὅμως εἶσαι ἐδῶ ἡσυχος...

— Ναί, εἰν' ἀληθές, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος σοβαρῶς, σοὶ ὁμολόγησα πολλὰ καὶ ἔκαμα κακὰ. Σοὶ ἔδωκα πᾶσαν δυνατὴν ἐγγύησιν, ἐνῶ σὺ δὲν μοὶ ἔδωκες τίποτε ἀπολύτως.

— Τίποτε ;... Καὶ ἡ τελευταία μου ἐπιχειρήσις ποῦ σοῦ εἶπα ;...

— Τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινὲ θὰ ἐννοῇς βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Λοιπόν! ἤθελα νὰ τὰ μάθω ὅλα... Ἰδοὺ! ἐπρομηθεύθην τὰ φύλλα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων», τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης... Ἰδοὺ αὐτὰ, τὰ ἀνέγνωσα...

Ἐσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος, τὰ ὁποῖα ἔρριπεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐγώπιον τοῦ Λουβέν.

— Λοιπόν ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Λοιπόν, σὺ καὶ ὁ Δακολάρ δὲν ἐξετελέσατε τὴν πράξιν. Ὁ Λαυρέντιος Δαλισιὲ εἶνε ἐνοχος, αὐτὸς ἐφόνευσε τὴν μητέρα του...

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν.

— Πῶς... μπράβο ;

— Αἶ! βέβαια. Αὐτὸ ποῦ λέγεις, ἀποδεικνύει πῶς ἐδόυλεψα περίφημα.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ κάμω μερικὰ παρατηρήσεις ;

— Λέγε, τί θέλεις ; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν μετὰ σταθερότητος.

Τοῦτο ἐπεθύμει ὁ Λαυρέντιος. Ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀμφιβολίας του, ἠνάγκασε

τὸν Λουβέν νὰ τῷ διηγηθῇ λεπτομερῶς τὰ πάντα, προσέχων νὰ ἐπιμένῃ ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν, αἵτινες δι' αὐτῶν καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην ἦσαν ἀνεξήγητοι... Καὶ τὴν τοιαύτην ἀφήγησιν δὲν ἤκουεν αὐτὸς μόνος.

Ὁ Λουβέν τῷ ἐξήγησε πρῶτον πῶς ἠδυνήθη νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν υἱὸν τῆς φονευθείσης. Ἐμαθε, εἶπε, παρὰ τῆς Μαριέτας τὴν διεύθυνσιν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ. Ἦρξάτο παραφυλάττων ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ 21 τῆς ὁδοῦ Γραμόν. Εἶδεν ἐξερχόμενον τὸν ὑπηρέτην Φραγκίσκον Οὐσδάλ καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν παρὰ τῷ Λενοᾷ εἰς τὴν ὁδὸν Μισοδιέρ· ἐκεῖ ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ ἔπιον ὁμοῦ. Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν φιλίαν του εἰς ἀνθρώπον, ὅστις τῷ ἐπλήρωνε νὰ πιῇ. Ἐντεῦθεν αἱ ἐμπιστευτικαὶ ὁμολογίαι καὶ μετ' οὐ πολὺ στενὴ φιλία, ἥς ἐπωφελήθη ὁ Λουβέν ὅπως εἰσχωρήσῃ παρὰ τῷ κυρίῳ τοῦ Φραγκίσκου καὶ λάβῃ, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, τ' ἀντικείμενα, ἅτινα ἐχρησίμευσαν ὡς πειστήρια κατὰ τὴν διεκχωγὴν τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐπίσης, ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς ἐν ὁδῷ Καρδινὲ οἰκίας, ἡ Μαριέττα ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἡ κυρία αὐτῆς εἶχεν ἐξέλθει, ἔστρεψε νὰ τὸν δεχθῇ· ἔδειξε δὲ εἰς αὐτόν, τῇ αἰτήσῃ του, πάντα τὰ δωμάτια τῆς κατοικίας. Δεικνύων δὲ ἀποστροφὴν διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀγνώμονος υἱοῦ, συνέλεξε πᾶσας τὰς ἀναγκαιὰς πληροφορίας. Ἐπανελθὼν οἱκοὶ ἐχάραξε τὸ σχεδιάγραμμα, ὅπερ συνάδεν μετ' ἐπεξηγηματικῶν σημειώσεων· ἐπεμψε δὲ τοῦτο εἰς τὸν Δακολάρ, ὅστις εὗρίσκετο τότε εἰς τὴν ἐπαρχίαν του...

Ὁ Λαυρέντιος διέκοψεν αὐτόν.

— Ὁ σύντροφός σου δὲν ἦτο τότε εἰς Παρισίους ;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Λουβέν! Ἦλθε τὰς ἐννέα τοῦ μηνὸς τὸ βράδυ εἰς τὰς ἐννέα καὶ μιστὴ, τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἐγίνετο ἡ πράξις.

Ὁ Λαυρέντιος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετὰ δυσπιστίας· τοῦτο δ' ὑπεχρέωσε τὸν Λουβέν νὰ τῷ δώσῃ τὰς ἐξῆς πολυτίμους πληροφορίας περὶ τοῦ συνενόχου του : Ὁ Δακολάρ ἦν τότε ἐπὶ κεφαλῇς συμμορίας ληστῶν μετρηφισμένων εἰς σχοινοβάτας καὶ περιερχομένων τὰς ἐπαρχίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Λουβέν, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι οὗτος εὗρίσκετο εἰς Λοαρέ, ἐσκέφθη νὰ τὸν καταστήσῃ συνένοχον. Τῷ ἐπεμψε λοιπόν διὰ τοῦ Λουσέτ—ἀνθρώπου ἀσφαλοῦς—τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατάρτισθὲν σχεδιάγραμμα μετὰ συντόμων πληροφοριῶν. Ἡ συνέντευξις ὠρίσθη διὰ τὴν ὁγδόην Ἰουλίου τὸ βραδύτερον...

Αἱ ὁκτὼ ἐπέρασαν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, ἔπειτα ὅλη ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάτης καὶ πούθεν ὁ Δακολάρ... ἤμουν πολὺ ἀνυπόμονος! Κατὰ τὰς ἑξ, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου : «Ἄς πάγῃ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ· ὁ Δακολάρ ἤξευρε τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ θὰ τὸν εὕρῃ ἐκεῖ... Πηγαίνω... τίποτε! Πηγαίνω εἰς τὴν ὁδὸν Γκιγιὸ εἰς ἓνα γνωστὸ μου ξενο-

δόχο και άφίνω τὸ δέμα μου· ἔπειτα εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμισὴ πηγαίνω εἰς τὸν Ρουσιινί. Ἡ Μαριέτα ἔρχεται, μαθαίνω ὅτι ὁ Δαλισιὲ ἐφιλονίκησε μὲ τὴν μητέρα του καὶ κάμνω πῶς λυποῦμαι διὰ τὴν ἀτυχία τῆς κακομοίρας αὐτῆς γυναικός. Τέλος, ἡ Μαριέτα φεύγει καὶ φεύγω καὶ ἐγώ. Κυττάζω δεξιά καὶ ἀριστερά... οὔτε σκιά τοῦ Δακολάρ! ἤμουν φουρκισμένος φοβερά. Ἐκναυρίσκα τὴν Μαριέτα εἰς τὴν ἄκρη τῆς δενδροστοιχίας καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ τῆς εἰπῶ κἄτι τι.

«Περίμενε... μοῦ εἶπε, πρέπει πρῶτα νὰ μάθω τί συμβαίνει ἐπάνω». Φεύγει καὶ ἐνῶ ἡτοιμαζόμουν νὰ τὴν ἀκολουθήσω, παρατηρῶ εἰς τὸν δρόμον τὸν Δακολάρ... τέλος πάντων! Τοῦ σρίγγω τὸ χέρι καὶ τοῦ λέγω: «Περίμενε ἐδῶ· θὰ ἀνέβω ἐπάνω· ἂν ἡ γοργὰ δώσῃ τὰ χρήματα θὰ κατέβω καὶ θὰ σοῦ κάμω νεῦμα· θὰ τὸν ἀκολουθήσῃς καὶ θὰ τὸν γυμνώσῃς· ἂν ὄχι, νὰ εἶσαι ἕτοιμος καὶ περιμένε με.» Μοῦ ἀπήντησε: «Καλὰ». Ἀνεβαίνω καὶ βρίσκω τὴν Μαριέτα ποῦ εἶχε ἔμβει μία στιγμή εἰς τὸ σαλόνι καὶ τώρα ἄκουε ἀπὸ τὴν πόρτα· ἅμα μὲ ἄκουσε ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε σιγὰ: «Ἀρνεῖται νὰ τὰ λάβῃ!» Ἀκούω καὶ ἐγώ, καὶ αὐτὸ ἦτο ἀλήθεια. Ἐπειτα ἄκουσα νὰ ἀποχαιρετιοῦνται μὲ σιγκίνησι· τὸ παιδί φεύγει καὶ μόλις ἡμπόρεσα νὰ κρυφθῶ εἰς τὸ μαγειρεῖον... ὁ Δακολάρ ἐξακολουθοῦσε νὰ περιπατῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιο. Τέλος πάντων, κατεβαίνω εἰς τὴν δενδροστοιχία καὶ ἡ Μαριέτα ἔρχεται πάλι... Ἐπὶ τέλους μένω ἐλεύθερος καὶ βρίσκω τὸν Δακολάρ..

Ὁ Λουβὲν διηγῆθη εἰτα τὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ὡς ἐξῆς:

«Ὁδῆγησε τὸν Δεκολάρ εἰς τὴν ὁδὸν Γκιγιό, ὅπου οὗτος ἡλλαξεν ἐνδύματα καὶ ἐφωδιάσθη διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐργαλείων. Αὐτὸς παρεφύλαττεν, ἐνῶ ὁ Δακολάρ ἐξετέλει τὴν πράξιν... Ταύτης τῆς τελείσεως, ἔφυγον ταχέως ἐκ Βατινιὸλ εἰς Μικρὸν Σαρὸν. Εἰς τὴν ὁδὸν Βιτρούβ, παρὰ τῷ Λουβέν, διενεμήθησαν τὸ χρῆμα, ὁ Δακολάρ περιεβλήθη πάλιν τὰ ἐνδύματά του, τὴν δὲ πέμπτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωτῆς ἀπῆλθε διὰ τοῦ Βουρβοναὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς συμμορίας του. Τὴν ἑκτὴν ὥραν ὁ Λουβὲν μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἀνῆλθε παρὰ τῷ Φραγκίσκῳ Οὐσδάλ, ἔθηκε λάθρα, μεταξύ τῶν ὑποδημάτων, ἅτινα ἐκεῖνος ἐκαθάριζε, ἐκεῖνα, ἅτινα πρό τινων ἡμερῶν εἶχον χρησιμεύσει!...»

— Λοιπὸν! ἐφώνησεν ὁ Λουβὲν καταλήγων, ἐπέισθητε τώρα;... σοῦ ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ ἐγγύησις;

Ὁ Λαυρέντιος κατέστη γαλήνιος.

— Ναί, εἶπεν, ὅλα αὐτὰ θὰ εἶνε ἀληθῆ, διότι δὲν θὰ ἐτόλμας ν' ἀναμιξῇς τὸν Δακολάρ.

— Βέβαια!... καὶ ἡμῖν βέβαιος, πῶς δὲν θὰ πῆς τίποτε ἀφ' ὅσα σοῦ εἶπα.

— Διατί;

— Διότι θὰ τὴν πάθῃς καὶ σὺ μαζύ μου.

— Ἡσυχάσε, γέρω - Λουβέν, δός μοι τὴν χεῖρά σου.

Ὁ Λουβὲν ἔλαβε μετ' ὀρμῆς τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Λαυρέντιος ἔτεινεν αὐτῷ.

— Λοιπὸν, εἶπε, ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτος μεταξύ μας.

— Ἐννοεῖται.

— Καὶ ἡ δουλειά μας τῆς τριάντα Ἰουνίου μένει πάντοτε συμφωνημένη;...

— Βέβαια! δὲν ἀφίνει κανεὶς εὐκόλως τοιαύτην ὑπόθεσιν...

— Ἀγαπητέ μου Σίμων!...

Μετὰ τὰς τοιαύτας διαβεβαιώσεις, ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

— Περιμένε, εἶπεν ὁ Λουβέν. Ἐκουράσθηκα ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ἐτοιμάζω τὰ σιδηρικὰ καὶ θέλω νὰ πάρω λιγάκι ἀέρα. Θὰ σὲ συνοδεύσω ἕως ἐξῶ.

Ἡ πρότασις αὕτη συνέφερε τῷ Λαυρέντιῳ, ὥστε δὲν ἠρνήθη. Ὁ Λουβὲν περιεβλήθη ταχέως τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐξῆλθον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΙΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Ἀ! παπποῦ, καὶ σὺ μοῦ λέγεις ὅ,τι μοῦ εἶπε καὶ ὁ κύριος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ! ἦλθε λοιπὸν ἐδῶ;

— Μάλιστα· κατὰ πρόσκλησίν σας;

— Κατὰ πρόσκλησίν μου! Καὶ πότε;...

— Οὕτω μοι εἶπε. Ὁ μαρκήσιος ἦτο πολὺ λυπημένος διὰ τὴν ἀσθένειάν μου.

— Ἀ! μάλιστα· ἔχεις δίκαιον· ἐνθυμοῦμαι τώρα ὅτι ἔδωκα τοιαύτην ἁδαιαν εἰς τὸν κύριον δὲ Βονεῖλ ἢ μᾶλλον ἐπεκύρωσα αὐτήν, ἀφοῦ μόνος του τὴν ἔλαβε μὲ μεγάλην ἐλευθερίαν. Ἡμποροῦσα νὰ πράξω διαφορετικὰ; Αὐτὸς ὁ νέος, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς λιποθυμίας σου· ἦτο λοιπὸν πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ ἔδειξε τόσῃν λύπην διὰ τοῦτο, νὰ τοῦ παράσχῃ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

— Αὐτὸς ὁ λόγος κατέπεισε καὶ ἐμὲ νὰ δεχθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ παρυσία μὲ δυσχερεστὴ πάρα πολὺ. Εἰπέ μοι, παπποῦ· πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω νὰ δέχωμαι αὐτὸν τὸν νέον;

— Ἀγνοῶ διὰ ποῖον λόγον ὁ φίλος τοῦ μνηστήρός σου μοι εἶνε ἀντιπαθητικὸς· ἀλλὰ δὲν νομίζεις καὶ σὺ ὅτι ἡμπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἐρεῦνας μας;

— Μάλιστα.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ἅς ἐπαnéλθωμεν εἰς τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνοίξασα τὴν θύραν ἡ Μαρία, ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Ἀ! καλέ μου φίλε, εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, σπεύδων εἰς προὔπαντησιν τοῦ Ἀσκληπιάδου.

— Ὡς ἱατρός ἢ ὡς φίλος;

— Ὡς φίλος.

— Δηλαδή;

Τοὺς λόγους τούτους εἰπὼν ὁ κύριος Δουσατέλ ἐξήτασε διὰ ταχείας βλέμματος τὸν κόμητα καὶ τὴν Ἀλίκη· ἡ συγκίνησις των ἦτο ἔτι ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου των.

Ὁ ἱατρός ἐμνήσθη τῆς μετὰ τῆς νεανίδος συνομιλίας του καὶ ἐμάντευσεν ὅτι δὲν ἦτο ὁ μόνος, ὅστις ἤκουσε τὰς ἐξομολογήσεις τῆς. Ἐρωτῶν λοιπὸν, ἀνέμενεν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ὑπόπτευεν.

— Ἐχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ πολὺ σπουδαίων πραγμάτων, καὶ εἰμαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ μοῦ χαρίσετε ὅλην σας τὴν προσοχήν, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν ὑποστήριξίν σας διὰ τῶν συμβουλῶν σας, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

Ὁ ἱατρός δὲν ἤθελεν οὔτε κἂν νὰ φανῇ ὅτι ὑποπτεῖται τὴν φύσιν τῶν ἐξομολογήσεων, ὡς ἔμελλε νὰ τῷ κάμῃ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ καὶ διὰ τοῦτο μετ' ἐκπλήξεως ἀπεκρίθη:

— Ὡ! ὦ! περὶ σπουδαίων πραγμάτων!

— Μάλιστα· περὶ σπουδαίων· καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἐνώπιόν σας ἡ ἐγγονή μου, πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται.

— Ὅμιλήσατε.

— Μοῦ διηγῆθητε μερικὰς περιπετείας μιᾶς ποινικῆς ὑποθέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶσθε ἀναμειγμένους. Θέλω νὰ εἰπῶ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνου τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου, τοῦ κυρίου Μαξίμου Μαριῶν.

Ὁ ἱατρός ἔκαμε κίνησιν τινα.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἀκριβῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τὴν τακτικὴν πορείαν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Μοῦ διηγῆθητε τροχάδην μίαν ὀλόκληρον ἱστορίαν, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη φαντασιώδης· ἐνόμισα δὲ ὅτι ἔβλεπα ἐν αὐτῇ ἕν εἶδος μυθιστορίας, ὀλίγον συμβιβάζομένης μ' ὅ,τι ἐγὼ καλῶ σοβαρὰν δικαιοσύνην. Σήμερον, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, πρέπει νὰ μοι εἰπῇτε ἀκριβῶς πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα· ἔχω δὲ μέγα συμφέρον νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, διότι εἰς σᾶς, τὸν φίλον μου, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ὁμιλήσω εὐλικρινέστατα. Ἡ ἐγγονή μου ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν Μαξίμον.

Ὁ ἱατρός δὲν ἀπεκρίθη. Ἐνευσε χαμαί, φαινόμενος ὅτι σκέπτεται· ἡ δὲ Ἀλίκη, συγκεκινημένη καὶ τρέμουσα, κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας.

— Δὲν ἀπαντᾷτε τίποτε, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, ἴσως ἐκπλήττεσθε καὶ σεῖς ὡς ἐγώ, δι' ὅ,τι σᾶς λέγω.

Ὁ κύριος Δουσατέλ, προσελθὼν τῇ Ἀλίκη, ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς, καὶ θεωρῶν αὐτὴν ἀτενῶς, εἶπε δι' ὑποκόφου φωνῆς:

— Δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν νέον· τὸν συνήντησα κἄποτε εἰς τὰς ἐσπερίδας σας·